

[Statsministeren]

litik, markedspolitik og ulandsbistand, så jeg skal i dag koncentrere mig om nogle hovedpunkter i den udenrigspolitiske udvikling.

For det første har der været grund til at glæde sig over den fortsat positive udvikling i Øst-Vest-forholdet. I Reykjavik i oktober var præsident Reagan og generalsekretær Gorbatsjov meget tæt på enighed om historiske våbenbegrænsningsforanstaltninger. Vi står nu forhåbentlig over for indgåelsen af en aftale om afskaffelse af mellemdistanceraketterne i Europa. Også i Wien ved opfølgingskonferencen om sikkerhed og samarbejde i vores del af verden håber vi på resultater, ikke mindst inden for militær tillidskabelse og på de humanitære områder. Vi har grund til at håbe på, at vi omsider står over for en historisk vending og et forbedret forhold mellem supermagterne og mellem Øst og Vest.

Alt dette er glædeligt, men det er tydeligt, at supermagternes forhandlinger om emner, der også vedrører Vesteuropas sikkerhed, har rejst spørgsmålet, om ikke Vesteuropa må have en mere omhyggelig egen vurdering af sine sikkerhedsbehov og -interesser. Det er åbenbart, at Danmark har en klar interesse i at være med, hvor det foregår. Det bør også understreges, at en sådan forstærket vesteuropæisk aktivitet ikke må ses i modsætning til USA, men netop som en styrkelse af den europæiske søjle i NATO-samarbejdet til gavn for hele alliancen og dens fælles interesser.

Endelig glæder det mig, at samarbejdet her i Folketinget har kunnet opvise fremskridt inden for såvel markeds- som sikkerhedspolitikken. Tilbage står nu blot, at vi også burde kunne enes i det såkaldte Østergaardudvalg og om et nyt forsvarsforlig, men det kommer vel i alle fald efter valget.

EF-samarbejdet er for tiden udsat for både store problemer og store udfordringer. Finansieringsproblemerne trænger sig på med stor vægt. Allerede i år er der et misforhold mellem udgifter og disponible indtægter i størrelsesordenen 6 mia. ECU. Udsigten for 1988 og de kommende år er ikke meget bedre. Vi må gøre os klart, at en manglende løsning bl.a. ville betyde, at der ikke blev penge til de nye og fremadrettede fælles aktiviteter, som bl.a. er indeholdt i EF-pakken.

Kommissionen har forelagt omfattende forslag til et helt nyt finansieringssystem.

Dette forslag er imidlertid teknisk kompliceret og politisk følsomt, fordi det indebærer en ændret byrdefordeling og nye forpligtelser for medlemslandene. De har hidtil undladt at tage stilling, og forhandlingerne må forudses at ville trække ud. Derved trænger spørgsmålet om, hvordan man tilvejebringer den nødvendige midlertidige finansiering, sig på. Drøftelserne herom vil blive indledt med Kommissionens forslag til tillægsbudget for 1987 og budgettet for 1988.

Ved siden af finansieringsproblemerne og deres løsning står ønsket hos medlemslandene om at få virkeliggjort det indre marked i overensstemmelse med intentionerne i Europæisk Fælles Akt. Det er op til medlemslandene og Fællesskabets institutioner at bruge de nye bestemmelser på konstruktiv vis og i overensstemmelse med de politiske beslutninger, der lå til grund for forhandlingsresultatet.

Vort råd er, at Kommissionen ved fremlæggelsen af harmoniseringsforslag, der berører miljø eller arbejdsmiljø, tilstræber en høj fællesnorm for at forebygge undtagelser fra den fælles standard, som vil erodere virkeliggørelsen af det indre marked. Rådet må under sine forhandlinger leve op til målsætningen at forene hensynet til virkeliggørelsen af det indre marked med miljøhensynene.

Hvorledes Fællesskabet vil imødegå disse mange udfordringer, ved vi ikke sikkert i dag, men regeringen agter ved udøvelsen af det kommende danske formandskab at bidrage til, at de rigtige svar bliver fundet.

Herefter vil jeg vende mig til den økonomiske udvikling i det danske samfund. Lad mig citere de første linjer fra Det Økonomiske Sekretariats majoversigt for nylig:

»Den stærke vækst i den økonomiske aktivitet, der havde præget udviklingen siden foråret 1983, blev mærkbart bremset i løbet af 1986. Denne opbremsning er fortsat ind i indværende år og må ventes at resultere i en stagnerende eller svagt vigende samlet produktion fra 1986 til 1987.«

Så enkelt og afbalanceret kan det siges, hvis man læser tabellerne med omtanke og hensyntagen til den usikkerhed, der naturligvis gemmer sig bag tallene og prognoserne.

Hvad er det da, der præger den nuværende situation? Vi har i de tre år, fra 1983 til 1986, oplevet et markant opsving i produktion og beskæftigelse, et opsving, der har væ-